

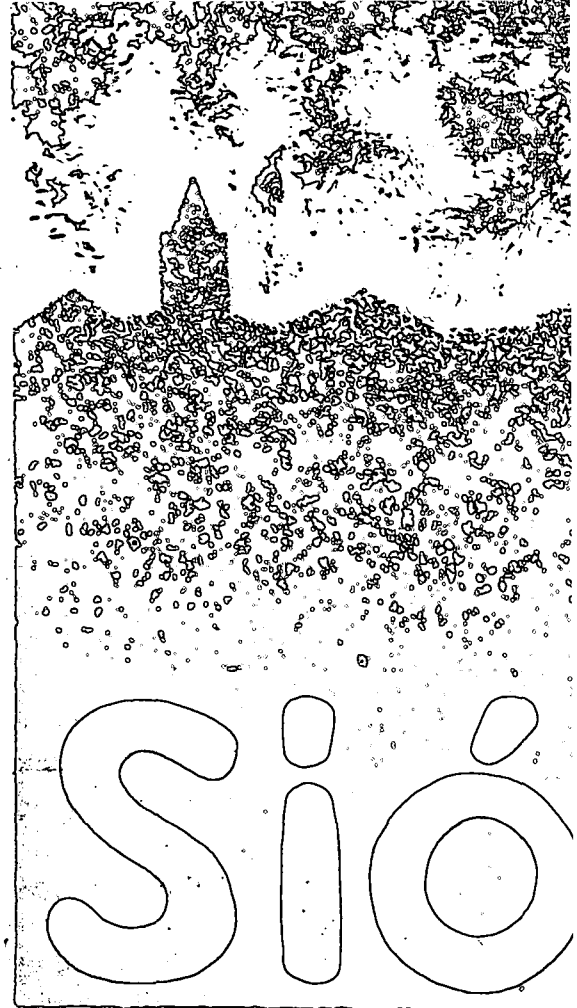
Nit de Reis

Durant el present any 1976 dedicarem la Portada a les manifestacions populars més significatives i concorregudes de la Vila. Comencem per la Cavalcada de la Nit de Reis que mobilitza una considerable quantitat d'agramuntins de totes les edats, al llarg del recorregut i a l'apoteosi final a la plaça de l'Església.

Fa una colla d'anys que mai falta un grup de jovent disposat a organitzar la Cavalcada. Els Reis d'Orient i el seu sèquit acostumen arribar per l'Avda. M. Jolonch precedits per motoristes, cotxes, sirenes, petards. Les carrosses ben guarnides; els trajos llampants; si ve a tomb lluminàries i sempre música i xerínola. Les cavalcades d'altres èpoques s'han convertit en tractors; però la il·lusió és la mateixa.

La comitiva travessa el Pla del Pou i les emprèn per Guimerà, Estudis Nous i Mercadal fins a la Plaça. Allí els llegendaris personatges adoren l'Infant Jesús i després pugem a Ca la Vila a complimentar les autoritats. Uns breus parlaments i caramels a dojo per la mainada clouen la cerimònia.

La gent aguanta el fred i la boira, riu i aplaudeix i, sobretot, disfruta. Disfruta d'aquella felicitat senzilla i elemental, pura i emotiva, que solamente poden proporcionar les celebracions autènticament populars, rofundament arrelades a l'ànima col·lectiva.

Número 143

Año 13

AGRAMUNT

Enero 1976

El lector opina...

Sr. Director de SIÓ:

En el número 142 del passat mes de desembre, apareix en la seva revista, la notícia d'haver deixat el qui subscriu, la direcció de l'Orfeó Nova Tàrrrega. La notícia no respon bé a la realitat; m'agradaria puntualitzar la frase "cansat d'esforçar-s'hi estèrilment".

Estic plenament convençut que la nostra tasca de fer cantar no es mai del tot estèril, si bé moltes vegades els fruits no són els que un voldria i desitja, i no parlo pas en el terreny tècnic sinó més aviat humà.

A la veïna ciutat de Tàrrrega hi he deixat molts bons amics i un grup de persones (sobretot nois i noies) amb els quals en cap moment la feina fou estèril ni per a ells ni per mi.

N'obstant i per dissort els resultats de l'obra a realitzar amb tot el conjunt de l'Orfeó Nova Tàrrrega, durant el temps que hi vaig anar, no donaren a la meua manera de veure, els fruits suficients, tècnicament i humanament.

En el meu record quedarà sempre, l'experiència viscuda, mai estèril, de dos anys al front de l'Orfeó Nova Tàrrrega.

Ramon CASALS i MUNTADA
Director de la Coral d'Avui

SIÓ - Boletín Informativo Municipal

Director: Alcalde Sr. D. Ricardo Vicens

Sub-director: Jaime Cuñat Mata

Edita: Ayuntamiento de Agramunt (Lérida)

Imprenta G. Vicens - Guimerà, 15 - Agramunt

Redacción y Administración

Calle de la Plaza, 1 Apartado Correos n.º 10
Agramunt (Lérida)

Suscripción anual: España 120 ptas.

Extranjero 150 ptas.

Número suelto 12 ptas.

Depósito Legal: L. 138-1964

En cumplimiento de lo que dispone el art.º 24 de la vigente Ley de Prensa e Imprenta, nos place manifestar que SIÓ es propiedad del Ayuntamiento de Agramunt y que su publicación no tiene finalidad lucrativa. El importe de la edición se cubre con las suscripciones, anuncios y una subvención variable del Ayuntamiento.

NOTA DE L'ADMINISTRACIÓ

A fi d'aconseguir una bona marxa en l'administració de la nostra revista, procedirem al cobrament de la subscripció anual durant el primer trimestre de l'any en curs. Als subscriptors d'Agramunt se'ls hi passarà, com de costum, el rebut a domicili. Dels forasters són bastants els que ens remeten, l'import de la subscripció per gir postal, taló bancari, etc., o l'abonen per mitjà d'algun familiar o amic resident a la vila; aquest és el sistema millor per evitar despeses i complicacions. A tots els altres durant el mes de març els enviarem un reemborsament, carregant-hi les despeses de correus.

SIÓ 76

Primer Concurs de Fotografia en blanc i negre

Patrocinat pel molt lltre. Ajuntament de la Vila d'Agramunt organitzat per la Revista SIÓ amb col·laboració de la «Caixa».

TEMA.—La Vila d'Agramunt i la Ribera del Sió. (qualsevol aspecte de les mateixes).

PARTICIPANTS.—Tots els aficionats a la fotografia.

OBRES.—Màxim de quatre per participant, en tamany fòtós de 24x30 en blanc i negre.

PRESENTACIÓ.—Les obres s'entregaran sense emmarcar, però reforçades amb cartolina del mateix tamany i que en el seu revers consti solament el lema. Acompanyarà a l'obra un sobre tancat, amb el lema a l'exterior i el nom i adreça de l'autor a l'interior.

ADMISIO DE FOTOGRAFIES.—Des de la publicació d'aquestes Bases fins al dia 31 de març, a les oficines de l'Ajuntament d'Agramunt i a la Biblioteca de la Caixa de Pensions, on es lliurarà un rebut dels treballs presentats.

JURATS I VEREDICTE.—Existiran dos Jurats, un d'admissió i un de qualificació, que seleccionaran les obres a exhibir i adjudicaran els premis. El seu veredicteserà inapel·lable.

PREMIS.—Hi haurà cinc premis; 1er. 3.000 ptas. i Medalla. 2on. 2.000 ptas. i Medalla. 3er. 1.000 ptas. i Medalla. 4art. 500 ptas. i Medalla 5è. Medalla.

EXPOSICIÓ.—Dels dies 15 al 18 d'abril de 1976, inclusivament, a la Biblioteca de la Caixa de Pensions d'Agramunt. El dia de la inauguració de l'Exposició es farà públic el veredictes.

CESSIO D'OBRES.—Totes les obres premiades quedaran en propietat de l'Ajuntament d'Agramunt, el qual podrà utilitzar-les en el que cregui convenient.

RETORN DE FOTOGRAFIES.—Des del dia 20 d'abril de 1976 es podran retirar les fotografies no premiades a la Biblioteca de la Caixa, prèvia presentació del rebut lliurat.

Agramunt, Gener del 1976

Exclusivitats * Draperia Anglesa i Francesa
Camises - Corbates - Articles Home

Sastreria Univers

Tailleur Sastre

Ruda. Carlemany, 79 - Tel. 21286 LES ESCALDES

Valls d'Andorra

FIBAL

Sastrería y Confecciones para Caballero y Niño

Plaza del Pozo, 14

Teléfono 39 07 36

AGRAMUNT

Una desfilada de gent amb uniforme, de gent militaritzada, però sense armes, és un espectacle reconfortant en el món d'avui tan plagat de violències. I si aquesta gent es belluga per un impuls humanitari, desitjós d'ajudar al pròxim atribulat per la malaltia o l'accident, encara és més gran i més intensa la satisfacció que sentim.

Em ballaven pel cap aquests pensaments el dia 21 de desembre, que fou a la nostra vila una diada d'exaltació de la Creu Roja. La ressenya dels actes la trobarà el lector en un altre indret de la revista i per la meua part solament vull deixar constància del fet i treure'n les oportunes conseqüències.

Poques poblacions de la categoria d'Agramunt poden presumir d'una Assembla Local de la Creu Roja tan nodrida de socs passius i de socorristes disposats a fer feina. La Vila i la Comarca han correspost generosament a la iniciativa llançada en un principi per l'amíç Peret Brils, prou conegut de tots perquè hi hagi necessitat de fer-li propaganda.

Els agramuntins podem estar satisfets de la «nostra» Creu Roja; podem estar orgullosos de la Brigada Local de Socorristes, on hi participa en proporció majoritària la joventut. Però la constatació d'aquest èxit no ens ha de fer oblidar les deficiències que encara tenim en equipaments socials. Penso, concretament, en la Guarderia Infantil i en la Llar dels Vells, dos projectes que han motivat molts comentaris i han fet córrer bastanta tinta; però que, ara com ara, no han arribat a concretar-se en cap realitat.

¿Serà necessari insistir en la convegniència de l'una i de l'altra? Hi ha coses que cauen pel seu propi pes i rellerar uns arguments a favor de la Guarderia i de la Llar dels Vells, seria tant com tractar d'ignorants als agramuntins. I d'ignorants no ho som, ni molt menys, però és evident que certes iniciatives ens les prenem una mica a la galana. Almenys no hi posen tot l'interès que caldria les persones que podrien contribuir a la seva realització.

A la vila hi ha molta gent que mira la televisió, bastants que fan la «botifarra» i una respectable majoria d'aficionats al futbol. Altres grups teneñ aficions artístiques o culturals en el més ampli sentit, i fins i tot en trobaríem amb inquietuds polítiques. I una minoria exemplar vesteix l'uniforme de la Creu Roja:

No tots ho podem fer tot; però és una llàstima que amb 4.000 habitants que som a Agramunt no n'hi hagi uns quants amb la «ceba» de buscar allotjament als vells, o de proporcionar facilitats als matrimonis obrers amb fills petits. Seria possible tanta felicitat?

ISET

CREU ROJA

El dia 21 de desembre l'Assemblea Local de la Creu Roja celebrà amb diversos actes el dia de la seva Patrona. El lector trobarà en les pàgines centrals d'aquest número àmplia informació d'aquesta diada.

La notícia positiva té d'anar aquesta vegada acompanyada d'una altra negativa. El rètol que senyala el Local Social de l'organització estava escrit originàriament en català i uns dies abans de la Festa fou canviat per un altre redactat en Castellà. Quines causes hi ha per tan estranya actitud?

ACCIDENTS

Els accidents de tota mena han estat nombrosos aquest últim mes de l'any. El més important, sens dubte, fou el que el dia de Cap d'Any i per causes encara desconegudes oficialment en el moment d'escriure aquestes ratlles, causà la mort mentre dormia al senyor Josep Amigó Pla, germà de l'Amadeu Amigó, col·laborador de SIO. Acompanyem en el sentiment a la família.

EXPOSICIO

Patrocinat per l'Ajuntament i la Parròquia de la Vila es celebrà dels dies 21 al 31 de desembre a la Biblioteca de la Caixa una Exposició de Goigs Estampats. Tot el material exposat era propietat del senyor Ricard Vives i Sabaté, col·leccionista i impressor de Vilanova i la Geltrú.

PESSEBRES

La vigília i el dia de Nadal es muntà a l'Institut un Pessebre Vivent a càrrec dels alumnes del primer curs de B.U.P. Foren nombrosos els agramuntins que a pesar del fred d'aquells dies travessaren el Sió i gaudiren de tan bonic espectacle.

TEATRE

La nit de Nadal i al Casal Agramuntí el «Grup Escènic» posà en escena les comèdies «L'altra cara de la lluna» de Josep Escobar i «La crosta» de Ramon Folch i Camarasa.

CONCERTS

El dia de Sant Esteve la Coral d'Avui, la infantil Bon Cant i el Grup de Flautes ens oferiren, també en el Casal, el seu tradicional concert. Es de remarcar l'augment de cantaires i executants que han experimentat els tres grups.

FESTIVAL

Al Foment Parroquial es donaren dues representacions, els dies 27 i 28, de «Els pastorets» per un nombrós grup d'infants i joves que actuaren amb gran entusiasme i il·lusió.

ESPORT

El dia 6 de gener tingué lloc el II Campionat Local de Trial. L'organització corregué a càrrec d'un grup de joves afeccionats a aquest esport.

REIS

El dia de Cap d'Any el Patge de S.S.M.M. els Reis d'Orient recollí en la sala Teatre del Casal les cartes que els infants de la Vila havien escrit demanant a S.S.M.M. els corresponents regals. Per a poder fer el repartiment els Reis arribaren a Agramunt el dia 5 a quarts de 10 de la nit, en una vistosa cabalcada. Esperem i desitgem que l'any vinent arribin un parell d'hores més aviat, ja que per la població infantil esperar-los fins aquesta hora i amb fred és una veritable proesa.

DEFUNCIO

Ens arriba la notícia que a Badalona, on residia, ha mort la senyora Emília Pujol, que anys endarrera havia col·laborat a SIO amb el pseudònim «La Iaia». Des cansi en pau.

Que l'any 1976 us sigui joiós!!

els hi desitja

Magatzems Cots

Teatre de Nadal

El Grup Escènic va complir amb la tradició —ja gairebé és tradició— de la representació nadalenca. Una esplèndida vetllada, concorreguda i aplaudida pel públic agramuntí.

En aquesta ocasió foren dues les obres posades en escena: «L'altra cara de la lluna», comèdia còmica en tres actes de Josep Escobar, i «La Crosta», comèdia en un acte de Ramón Folch i Camarasa. Ambdues obres obtingueren al seu dia sengles premis literaris i si la primera era de riure, la segona era seriosa i feia pensar una mica.

«L'altra cara de la lluna» suggeria de bon principi una peripècia d'astronautes; però no era en els espais siderals on es desenrotllava l'acció, sinó en un piset molt burgès, i allò de la lluna feia referència a la «lluna de mel». Tot plegat un embolic de família, amb sogres i gendres, cunyats i cunyades, i l'etern problema de qui ha de portar la veu cantant en un matrimoni: el marit o la muller. Al meu veure una obra amb un argument sense consistència; però ple de situacions divertides i gracioses. Fet i fet solament es tractava de riure.

«La Crosta» pretenia anar més lluny, volia posar al descobert la incongruència i la hipocresia de certs convencionalismes socials —els de la «gente bien»— que si treus de sobre el barnís superficial —la crosta— d'educació i bones formes, a sota hi trobes de tot, a voltes més dolent que bo. Pel meu gust el principal mèrit de «La Crosta» és la tensió ambiental, no exempta de misteri, que va creixent progressivament al llarg de l'obra i troba l'explicació adequada en les últimes paraules de l'escena final.

L'habitual grup d'actors va ésser reforçat amb les noietes Maria Antonieta Gili i Núria Sorribes, i totes dues van causar una excel·lent impressió. Dels altres —la Rosa Pascual i el Josep Lluelles, l'Antonietta Canosa i l'Amadeu Padullés, en Josep Maria Roig i l'Anna Santacreu, en Manuel Pedraza, en Francèsc Torra i en Josep Bertran, actor i director tot d'una peça— ja no sé que dir que no ho hagi manifestat altres vegades, tots van estar a l'altura de les circumstàncies i van fer gala de les seves respectives facultats.

Algú ha insinuat, i faig meu el suggeriment, que potser hauria estat millor començar per la comèdia seriosa i acabar

amb la de riure, així la gent surt del teatre amb una impressió més falaguera i pot dormir més tranquil·la.

PONS

Concert de Nadal

Com cada any, per aquestes diades, la CORAL ens oferí el seu tradicional Concert de Nadal.

Tingué lloc el dia de Sant Esteve, al mig dia. El programa fou el següent:

I^o Part: Coral BON CANT, amb cinc peces; CORAL D'AVUI, amb sis.

II° Part: GRUP DE FLAUTES, amb set peces; CORAL D'AVUI, amb set més.

Cal remarcar que la Coral dels menuts ha augmentat considerablement, fins al nombre de cinquanta i tantes criatures, entre els quatre i els onze anys, i que llur actuació, tant en composura com en execució, fou francament meritòria. Encara veig ara aquells patufets amb la mirada fixa en el director, sense fugir poc ni molt d'allò que ell els hi tenia dit. Tots sabem quant costa mantindre a ratlla la mainada; els assitents al concert vam poder veure que no és impossible: la CORAL BON CANT i el seu director ens ho van demostrar ampliament. Per molts anys!

La CORAL D'AVUI, ja més veterana en el seu quefer, va donar prova, una vegada més, de les seves possibilitats interpretatives.

Es va sentir molt afinada, i puntual en les entrades. Farem notar la delicada execució de dues partitures cantades per primera vegada: «Audite, siletet» de Pretorius i, «El meu cor està en presó» de P. Certon, les dues per a quatre veus mixtes, la darrera d'elles molt difícil de cara al públic, i que la nostra Coral deixà perfectament arrodonides. A tots els components, així com al director en Ramon Casals, des d'aquestes ratlles els felicitem cordialment, i els hi agraïm l'es-

forç que tots fan per tal de que Agramunt tingui ocasió d'escoltar bona música.

Per acabar aquestes ratlles no puc menys de fer notar la interpretació, realment insuperable, del GRUP DE FLAUTES, escrit així, en majúscules, ja que és el menys que ells es mereixen. Els flautistes, petits en edat i grans en esforç i sensibilitat musical, van demostrar que cada dia pujen més alt. A desgrat del nombre d'executants, donava la impressió de que tocava un de sol, tanta era la mútua compenetració, tot i que les peces no eren mica ni molla senzilles.

Un altre cop, des d'aquestes pàgines reiterem la nostra «menció d'honor» als flautistes, tot i pregant-los que no defalleixin en la tasca iniciada.

Agnès ESCOLA

Enterraments

Com cada any la Parròquia ha fet arribar a totes les famílies agramuntines una memòria de les activitats de l'any 1975, junt amb els projectes per l'any actual i una cordial felicitació nadalenca.

Escrita totalment en castellà la memòria es refereix a moltes facetes de la vida parroquial. Pel que té d'incidència en els costums de la vila, ens plau reproduir l'apartat següent: «FUNERALES. — Contando con la mayoría de las respuestas recibidas a la encuesta de meses pasados; a lo que vamos observando últimamente, y a fin de que haya igualdad total, a partir del próximo año, el cadáver de los difuntos será recibido por el clero a las puertas del Templo. Y el duelo se dará por despedido una vez finalizado el servicio religioso, dentro del mismo Templo. Así los que acudan será para orar por el alma del difunto. Y los que únicamente quieran saludar a la familia, podrán hacerlo al finalizar el Sto. Rosario o acudiendo a la casa del mismo.»

HA MORT JOSEP SIMO I FUSTÉ

A l'edat de seixanta anys ha mort a Mollerussa el que fou Conseller de Cultura del nostre Ajuntament i que com a tal va tenir una acció certament decisiva en el neixament del nostre butlletí SIÓ, així com, durant els anys que en va ser principal presència oficial, va contribuir d'una manera ben reeixida a que SIÓ fos el que ha estat durant tants anys: un mitjà de comunicació local i entranyable entre tots els agramuntins. I això que ell de convilatà només en tenia l'haver estat destinat a la nostra Vila per la direcció del Canal d'Urgell. Durant molt de temps, l'amic Simó va estar lluny de nosaltres, més que en la distància geogràfica, en el silenci. Ara aquest ha vingut a cloure una vida que a Agramunt es recordarà com a meritòria en aquest esforç d'arrancar del no res una publicació que en nombrosos aspectes ha arribat a ser admiració de molts. Des d'aquestes pàgines de SIÓ volem fer arribar a la seva vídua i fills, el nostre més sentit condol.

Si compareu,
elegireu
Viladàs

Chocolata **Viladàs**

Matras Pet Josep Farré

Renovar-se o morir, això es diu, encara que la renovació no val la pena, potser sí sols, com en el meu cas, es tracta només del nom. Els versets —si així es poden anomenar— suposo seguiran sent més o menys iguals. Què més voldria jo que poder fer la feina, ser de la importància del matràs; que era..., sí, perquè el matràs era una de les parts fonamentals del carro de trabuc i aquest, tots sabem que gairebé ha passat a la història ací a les nostres comarques.

«MATRAS», el matràs és una part important —com totes les del carro de trabuc— consistent en un ferro collat en un cargol en la seva part central, que li permet un moviment en horitzontal, endavant i endarrera, d'uns sis centímetres, amb el qual fixa, o deixa lliure, les barres on va enganxat l'animal a la part del darrera, tocant allà on comença, on va la càrrega, que s'anomena caixa o trabuc.

Quan el carro està ple del que sia, en arribar al lloc on es vol descarregar, es treu primer la post del darrera, llavors el matràs, si la càrrega és a nivell, o sia ni aculant, ni collant, i el lloc o camí on és el carro amb l'animal enganxat està també més o menys a nivell; empenyent amb el braç en la part alta del davant de la caixa, al lloc on comencen les alces, el pes mateix de la càrrega fa caure la caixa a terra, i tot el que hi havia dins cau en el lloc desitjat.

Jo no seré, ni el noble animal de tir, ni el carro, jo no seré ni sóc res que valgui la pena. Només he volgut posar encapçalant aquesta secció, un nom que em recorda aquells temps en els quals anava amb el carro de trabuc, i també, perquè no oblidat mai que sóc un pagès. El matràs..., si els meus escrits fossin com ell, si, estessin, si fessin la funció ací, que ell feia en el carro! No, no pot ser, fóra demanar massa. Hom ho sent molt, i més que per res pel lector que encara em lleix. Intentaré emperò de millorar. Gràcies.

TRENQUEM OUS, MATEM LES CRIES, ESGARREM TOTS ELS NIUS DE L'ODI

Si ens fereixen tant certes humiliacions
i insults, fins a no poder sobreposar-nos-hi,
donem gust moltes vegades; a alguns
que confien massa, amb l'efecte
del seu mal comportament,
i ens posem, al seu nivell,
reaccionant així.

No, no, ja ni tan sols vull justícia,
si s'ha d'aplicar a altri, amb raó,
per a ferme-la a mi.
I no guardaré rencor a aquell que m'ha ofès,
que m'ha humiliat. Gens ni mica en sentiré.
Penso, prefereixo creure, que si ho ha fet,
ha estat, no perquè no m'ha entès bé,
sinó perquè m'he expressat malament.

HISTORIA A RETALLS

L'estimable col·laboració del senyor Llobet de Cervera que publiquem en un altre indret de la revista, relativa a una antiga campana de la nostra església parroquial, em dona peu a parlar d'aquestes qüestions. Poques són les referències escrites sobre les campanes agramuntines, en part perquè també són pocs els llibres que parlen de coses d'Agramunt. Només trobem quelcòm en el llibre «Beata Maria Acrimontis», de Mossén Joan Pons Farré, editat el 1936, i una petita referència a «Agramunt, ensayo folklórico, histórico y artístico» del Dr. Puig y Ball de l'any 1935.

Copio textualment del primer dels llibres esmentats: El cloquer és un quadrat de 475 metres de costat. Té una alcària de 31'30 metres rematada en forma piramidal. Tot és de pedra, menys el cim, que és d'obra. Dels finestrals pengen cinc campanes. Les més grosses són les dues que miren a la plaça, anomenades de Nostre Senyor i de l'Assumpció. La més grossa pesa 29 quintars i 13 lliures. L'anomenada de la Verge, fou fosa per Simó Faillet, l'any 1602. De les tres restants n'hi ha dues de data 1687. La més petita, anomenada dels perduts i també garranyeu, degut tal volta al seu so argentí, sembla la més antiga de totes.

Més endavant, en una nota a peu de pàgina, atgeix Mossén Pons:

Les cinc campanes que es balancegen en els espais finestrals del campanar, esguardant el poble en totes direccions, s'anomenen vulgarment: la «Grossa», la «Mitjana», la «Manca», la «Sorda» i la «Garranyeu».

El Dr. Puig y Ball cita també el nom vulgar de les campanes per aquest ordre: la «Manca», la «Garranyeu» o dels Perduts, la «Sorda», la de la Mare de Déu i la de Nostre Senyor.

Amb la seva prosa florida i elegant contà Mn. Pons l'origen de la Garranyeu: Aquesta campaneta de sons argentins anomenada «dels perduts» i també «garranyeu», des de temps immemorial convida a l'oració cada dia després del toc de l'Angelus. Conta la tradició que uns vianants foren engolits per una boira espessa un capvespre gebrós d'hivern, i en tan feixuc desconhort, flectats els genolls en terra, enlairaren al cell llurs fervents pregàries. De sobte oïren el trilleig de la campana que sonava el toc de l'Angelus. La veu amorosivola de l'església, sempre maternal, els cridava; i gulats per la dolça veu de la campana del cloquer, els vianants a través de la boira s'encaminaren a la vila, on assoliren l'anhelat recés. Agrats els bons vianants regalaren a la vila l'esmentada campaneta perquè trillegés cada dia després del toc de l'Angelus, ja entrada la foscor, la qual cosa s'ha complert fins al present, recordant que pidola una oració pels «perduts».

¿Quina d'aquelles cinc campanes esmentades era la que va construir el mestre Tibau? Pel que es desprèn dels textos transcrits només queden sense data de construcció la «Grossa» o de «Nostre Senyor» i la «Garranyeu» i una d'elles podria ser la que va motivar la correspondència al·ludida pel senyor Llobet, perquè no és probable que es tractés d'una altra campana desapareguda i de la qual ningú n'hagués servat memòria.

Ben mirat tant se val que sigui una com una altra, perquè aquelles campanes i aquells costums relatats per Mossén Pons, que els agramuntins d'una certa edat recorden perfectament, fa una colla d'anys que són pura història. Un mal dia d'octubre de 1937 les antigües i magnífiques campanes —pel seu dring i per la seva potència— van ésser estimbades del campanar i destruïdes. Apart altres consideracions és obligat afirmar que per Agramunt fou una pèrdua important i irreparable.

Avui tornem a tenir campanes; però pels qui recorden les antigües, les actuals són només «campanetes», aptes solament per sortir del pas. També és veritat que el món evoluciona i per les noves generacions cada dia signifiquen menys les campanes i els campanars.

LLUIS

La gran diada de

El diumenge, dia 21 de desembre, fou un dia gran per l'Assemblea Local de la Creu Roja Espanyola, una diada d'exaltació d'aquesta institució benemèrita que tan profundament ha arrelat a la nostra vila. Es tractava de celebrar la seva festa patronal i aprofitar l'oportunitat per beneir l'ambulància, la Bandera de l'Assemblea i el Banderí de la Brigada de Socorristes.

A fi de donar més relleu a la festa feren acte de presència entre nosaltres el president de l'Assemblea Provincial, senyor Siré, i un destacament de la Brigada de Socors núm. 27, de Lleida, amb el seu comandant, senyor Ramírez. A la presidència de tots els actes, al costat dels referits senyors, hi figuraven el senyor Manuel Cardona, president de l'Assemblea local; l'alcalde de la vila, senyor Ricard Vicens; membres de l'Assemblea i autoritats i representacions de la vila i de la comarca.

A les deu del matí es celebrà una missa al temple parroquial, amb l'assistència de totes les personalitats esmentades, socorristes i públic en general. A la sortida i a la plaça de l'església, el senyor rector, mossén Francesc Sabaté, va procedir a la benedicció de l'ambulància i Banderes. Seguidament a la plaça Mercadal, la totalitat de les tropes de la Creu Roja van desfilar davant les autoritats. Ho feu en primer lloc el destacament de Lleida, precedit per la seva Banda de Cornetes, després els grups de socorristes d'Agramunt, masculins i femenins, i finalment les ambulàncies. Els aplaudiments es repetiren amb entusiasme al pas dels efectius esmentats, no més és de doldre que el dia fred i emboirat que es va trobar, va restar brillantor als actes i motivà, sense cap mena de dubte, l'escassa presència de públic.

La diada es cloqué amb un refresc al restaurant Kípps, amb les autoritats, representacions i la totalitat dels socorristes. Prèviament el senyor Siré va pronunciar unes paraules d'agraïment i d'estímul dirigides a les autoritats de la vila i membres de la Creu Roja, i per extensió a tots els agramuntins.

Unes breus dades estadístiques il·lustraran al lector sobre la Creu Roja local. L'Assemblea compta actualment amb 435 socis, de la vila i comarca. La Brigada de Socorristes està formada amb 36 persones, amb predomini de l'element jove femení. L'Assemblea local es constituí el dia 31 de maig de 1974 i des d'aleshores

s'han atès 49 urgències, a més dels serveis ordinaris de socorrisme a la carretera tots els dies festius, d'ençà que fou establerta la Brigada de Socorristes. Aquests i l'Ambulància acudeixen a tots els indrets on l'aglomeració de gent o la naturalesa dels actes a celebrar poden donar lloc a accidents, esmentem els Campeonats de Motocross Mundial a Montgai i Provincial a Tàrraga. També als pobles de la comarca en ocasió de festes majors.

Entre els projectes més immediats figura l'adquisició d'una nova ambulància, d'aquesta manera es podrien atendre els serveis forans i les possibles urgències a la vila. També es treballa per aconseguir un Lloc de Socors, estable, en algun indret de les rodalies d'Agramunt.

la Creu Roja Local

Un dels temes de més actualitat, avui, dins la vila, el constitueix sens dubte la Creu Roja. Aprofitant que dita institució acaba de celebrar la seva presentació oficial amb una serie d'actes que s'esmenten en un reportatge en aquestes mateixes planes, encaminem el nostre comés vers la Brigada de Socorristes.

Es ben cert que la nostra joventut sent profunda ment aquesta institució, cosa que fins ara està demostrant. Així doncs, l'ambient que respiren, necessitats, esperit de continuïtat, etc., són punts que creiem convenient exposar a la llum pública per coneixement de tothom.

A tal fi hem mantingut una conversa amb els senyors Ignaci Villalta i Ramon Ribera, oficial 3.º i sergent, respectivament, de la Brigada de Socorristes. Destaquem de les seves manifestacions:

SENTIT HUMANITARI DE LA CREU ROJA

La missió de la Brigada local de Socorristes és la de servei desinteressat envers el pròxim, tal com dicten els Estatuts Internacionals de l'Entitat Creu Roja, en aquest cas fent-ne beneficiari principal la vila d'Agramunt.

Sense cap mena de dubte la nostra vila i comarca han respost immillorablement i així ho demostrren els prop de cinc-cents socis que tenim i les col·laboracions especials que s'han rebut.

La Creu Roja no té limitacions, allí on no arribin els altres col·legues hi procura arribar ella, i si la superioritat ho demana es va allà on és necessari, encara que ordinàriament es fa el servei al nostre municipi o als municipis limítrofs.

ACTIVITATS DE LA BRIGADA

El personal pels serveis es nombra per ordre d'lista y cada equip consta d'un xòfer, un socorrista i dues C.A.F. S'actua tots els dies festius durant l'horari previst segons l'època de l'any.

En cas de presentar-se una urgència, sigui l'hora que sigui, el lloc indicat per a formular la corresponent sol·licitud d'assistència de l'ambulància, és el Cuartel de la Guardia Civil, que també d'una manera desinteressada col·labora amb la Creu Roja en aquesta noble tasca. Els dies feiners la Guardia Civil té cura d'avisar el taxista que està lliure per a fer el servei que convingui, i els dies festius ells saben on es troba el xòfer de la Creu Roja que està de servei per tal d'avisar-lo. Els metges de la localitat també saben on són els de la Creu Roja i tenen autoritat per sol·licitar els seus serveis.

METES PROPOSADES

Els socorristes de la Creu Roja no tenen pròpiament cap meta on arribar, perquè totes es quedarien curtes davant la seva ambició d'arribar cada vegada més lluny en la tasca de millorar l'obra que l'Assemblea local ha posat a les seves mans. Els socorristes aprofiten l'oportunitat per agrair els esforços i els treballs que tots han hagut de fer per poder constituir l'Assemblea i la Brigada local. La seva meta és continuar a les ordres de l'Assemblea i que aquesta continuïtat sigui indefinida.

Els socorristes es refermen en la seva voluntat de servei, si quan van ingressar a la Creu Roja ho van fer a gust sense conèixer exactament el que era, ara una vegada coneguda i viscuda, després de tantes vicisituds bones o difícils, es mantenen en el seu propòsit.

LA CREU ROJA I LA JOVENTUT

Si la joventut ha respost admirablement a la crida de la Creu Roja, creuen que és degut a que així han trobat l'oportunitat de demostrar al pròxim aquesta quantitat immensa d'humanitat que porten dintre seu. Acol·lit-se a la Creu Roja amb afecte, voluntat i esperit de sacrifici, sense esperar res a canvi, poden exterioritzar aquests nobles sentiments.

OPTIMISME CARA A L'ESDEVENIDOR

Els socorristes es senten optimistes totalment, i no veuen fins ara cap motiu que els faci dubtar i menys defallir. Els anima constatar la bona voluntat dels seus directius i el suport que sempre han rebut de l'Ajuntament de la vila i altres autoritats.

Celebrarien que aviat es poguessin realitzar les millores que estan l'ànim de tots: una altra ambulància més còmoda pels trasllats greus i, principalment, un local per poder establir la tan esperada Casa de Socors amb els nostres propis soldats.

CLOENDA

Veient aquestes manifestacions tan expressives podem afirmar que tots els membres de la Brigada viuen intensament la missió que la mateixa els imposa i es precisa l'ajuda de tots perquè tingui plena continuïtat. Dono les gràcies als meus interlocutors i els animo a que continuïn en la seva noble labor.

Jaume CUNAT MATA

¿Sembrar trigo o cebada de ciclo largo todos los años?... ¡Quién pudiera!

¡Ud., por ejemplo!

No nos diga, que a veces, la masiva presencia de malas hierbas le impide incluso sembrar cereales de ciclo corto. Esto ya lo sabemos. Pero con

Dicurán 80

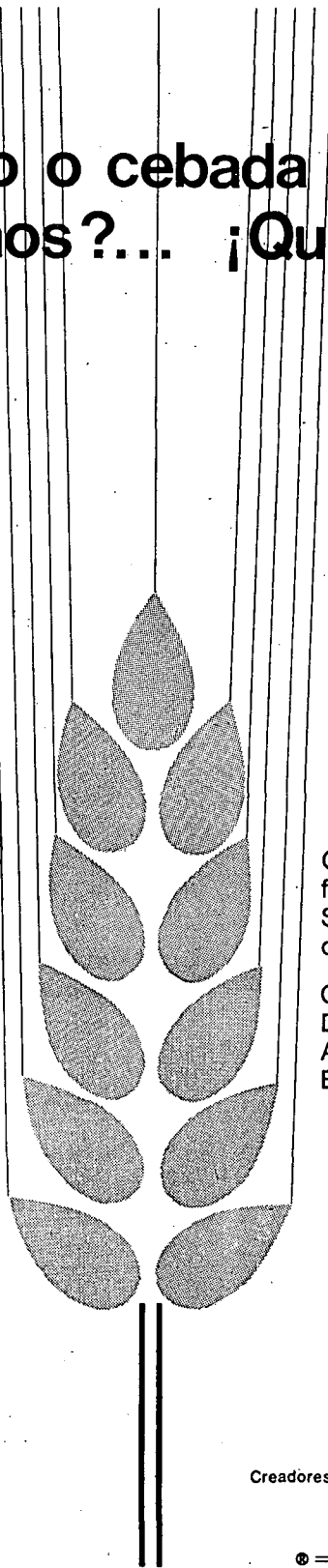
el herbicida de Ciba-Geigy creado especialmente para ayudar a los cultivadores de cereales, no volverá a repetirse.

Con Dicurán 80 ni siquiera tiene que esperar a que se presenten las malas hierbas: el producto se emplea en pre-emergencia, aunque su gran margen de aplicación, le habilite también para el tratamiento en post-emergencia precoz.

Dicurán 80 le proporciona una limpieza progresiva del terreno, eliminando incluso el «Vallico» o «Margall», y otras hierbas resistentes a los herbicidas clásicos. Así podrá sembrar anualmente lo que, hasta ahora, era imposible: cereales de ciclo largo de elevado rendimiento.

Dicurán 80 está registrado en la D.G.P.A. con el número 9793/73, categoría A

Delegación en Lérida:
Ciba-Geigy Sociedad Anónima
Mosén Reig, letra A
Telf. 23 28 91

Quedamos a su disposición para facilitarles informes detallados. Solicite nuestro material informativo o una visita.

Ciba-Geigy Sociedad Anónima
División Agroquímica
Apartado 1628
Barcelona

CIBA—GEIGY
Creadores de productos químicos para una agricultura moderna

Dicurán® 80

® = Marca registrada de Ciba-Geigy, S. A., Basilea (Suiza).

De Ple a Ple

El dia 29 es celebrà al saló de Sessions de Ca la Vila el Ple Municipal corresponent al mes de desembre. Hi assistiren tots els consellers i com a públic quatre persones.

Aprovada per unanimitat l'acta de la sessió anterior es passà a discutir (?) els punts de l'ordre del dia. En el primer es ratificà l'acord pres en un altre Ple de tirar endavant la realització del Pla d'Urbanització. Es calculà que d'aquí a sis o set mesos es podrà posar a exposició pública. En el segon punt s'acordà estudiar la distribució d'hores extra al personal de plantilla de l'Ajuntament fins a un màxim de 50 hores mensuals tal com marca la llei. La quantitat d'aquestes hores es podrà allargar o escursar segons el rendiment de cada empleat.

En el tercer punt es plantejà la necessitat de que abans d'arribar a la contribució forçosa per la pavimentació dels carrers que falten, es mirés de solucionar la financiació dels mateixos en arranjament de bé a bé entre tots els veïns de cada un d'aquests carrers doncs d'aquesta manera el cost es rebaixa en un tant per cent molt elevat al reduir-se o eliminar-se moltes de les despeses que ocasiona la contribució forçosa i al poder realitzar-se l'obra molt més aviat, evitant així els constants augments de materials i mà d'obra.

Abans d'acabar la sessió es notificà als membres del Consistori l'arribada d'una carta de la Casa Reial agraint el telegrama d'adhesió al Rei enviat pel nostre Ajuntament.

L'habitual colloqui entre els membres del Consistori i el públic no tingué lloc al no formular aquest últim cap pregunta ni suggeriment.

BERTRAN

José Alós Guillaumet

COLOCACIÓN DE TECHOS DE ESCAYOLA

(con 9 años de experiencia en el oficio)

VENTA DE PIEZAS DE ESCAYOLA Y CORNISAS
varios modelos

OBJETOS DE JARDIN Y TERRAZA

Tiestos, Mesas, Bancos, Jardineras, etc

Domicilio: Calle Vilavella (Pisos Marina)

1.º 1.ª - parte trasera

Teléfono 39 00 86

AGRAMUNT (Lérida)

Comerç JOAN ESCOLA

Guimerà, 3

AGRAMUNT

Papers pintats de les millors Cases

COLOVALL - SHART - LANCEL, PRESTIGI

Extens assortit d'obsequis per a Llistes de Boda

Cristalleries, Vaixelles, Porcellanes, Làmpares, etc.

FERRETERIA - PINTURES - Estanteries Metàliques

Leñas y Carbones

F. Santamaría e Hijos

Santa Esperanza - Tel. 390387

MOVIMENT DEMOGRAFIC

MES DE DESEMBRE

NAIXEMENTS:

Jordi Magriñà y Ortiz dia 5

Miquel Muixi Berengueres dia 9

MATRIMONIS:

Francesc Marquilles Folguera amb

Rosa Mª Marquilles Solanes dia 7

DEFUNCIONS:

Enric Lluch Solé dia 1 85 anys

Pere Carulla Omedes, dia 3 78

Adelina Antequera Fernandez dia 5

29 anys

Carme Marquilles Plá, dia 17, 74 anys

Beatriu Pijuan Solé dia 18 82 anys

Isabel Castillón Miró dia 24 48 anys

PLUJA CAIGUDA DURANT EL MES DE DESEMBRE

Dia 3 2'8 litres m.²

> 12 0'8

> 14 14'2

> 15 8'6

Total 26'4 litres m.²

L'Observador: DEUDAT PONT

TAPIZADOS DE COCHES Y MUEBLES

TAPICERIA RECASENS

Plaza Pozo, 6 Tel. 390140 AGRAMUNT

Para buen servicio

Funeraria (Casa Romá)

Rapidez... Economía...

Servicio Oficial único de
EL OCASO, S. A.

Merced, 19 Teléf. 390309

AGRAMUNT

Des de l'Arxiu Històric de Cervera

Una campana de mestre Tibau

El registre de dues cartes trameses pels paers de Cervera als d'Agramunt ens permeten conèixer la data en que fou fabricada una campana en aquesta vila i el nom del seu constructor.

La primera lletra amb data del 10 de maig de 1408 és una reclamació de cinquanta-quatre llures i mitja de coure que fa la universitat de Cervera en nom del seu veí Tibau Rafart, «mestre de senys». Aquest coure sobrà dels espiralls d'una campana que el dit mestre havia fet a Agramunt pocs dies abans.

Els paers d'Agramunt resposgueren que ells estarien a la dita qüestió segons es pronunciessin dos mestres del mateix ofici del reclamat. Això ho dona a entendre la segona carta del 12 del mateix mes i any, en la que els paers de Cervera accepten la proposició encara que semblant coses ells les troben «cargoses». Potser per això posen la condició de que si el mencionat coure resulta adjudicat al mestre Tibau, els paers d'Agramunt paguin les despeses dels dos mestres. En cas contrari aquestes anirien a càrrec del constructor de campanes veí de Cervera.

Es de suposar que la reclamació va tenir un resultat satisfactori, ja que no s'en torna a parlar.

Tibau Rafart devia ser un mestre de senys d'anomenada, puix en les cartes es menciona la ciutat de Balaguer i «d'altres diverses ciutats, viles e lochs» com recorregudes pel mestre en son treball. Ens consta que l'any 1391 treballava per a la Seu de Lleida i a partir de l'any 1425, els llibres de Consells de Cervera fan esment d'una campana anomenada Tibau, nom que coincideix amb el del mencionat constructor.

Aquestes són les notícies que coneixem d'aquella campana agramuntina que des de principis del segle XV proclamà als quatre vents, amb veu ressonant, l'habilitat de mestre Tibau.

J. M.º LLOBET I PORTELLA

MAQUINARIA AGRICOLA

JOSE MARTORELL

LLENGUATGE

UNA FRASE I DOTZE MOTS

Sovint sentim dir:

En vez de sal hi ha ficat sucre. (És incorrecta)

En lloc de sal hi ha ficat sucre. (És correcta)

En comptes de sal... —o també— En compte de sal... també ho són.

El barbarisme «en vez»: «En vez de blanc era negre. En vez de vindre va marxar. Plorava en vez de riure» etc. el sentim dir, cada dia més, entre el jovent, no tan sovint ni acusat entre la gent de mitja edat i gens entre les persones grans. Alerta jovent!

Mots incorrectes

Mots correctes

Mantequilla	Mantega
Nòria	Sínia
Ojo!	Compte! Alerta!
Pago	Pagament
Quarto	Habitació, cambra
Radera	Darrera
Sabiduria	Saviesa
Tabaco	Tabac
Unànim	Unànime
Vajilla	Vaixella
Xarco	Toll, bassal
Xiflat	Guitllat

Procurem escriure'ls sempre bé.

La col·laboració del poble amb els homes de lletres, farà que puguem dir a l'uníson amb Salvador Espriu:

«Salvàvem uns mots
de la nostra llengua
el meu poble i jo.»

P. M. G.

FUNERARIA J. TORNÉ

PANTEONES — LAPIDAS

MARCOS DE ACERO INOXIDABLE

(de la Casa Serrano de Barcelona)

CORONAS de FLORES, naturales y artificiales

ARCAS DE ZINC

Exposición al natural a la atención del público

TRASLADOS A TODA ESPAÑA

Servicios para los asegurados a

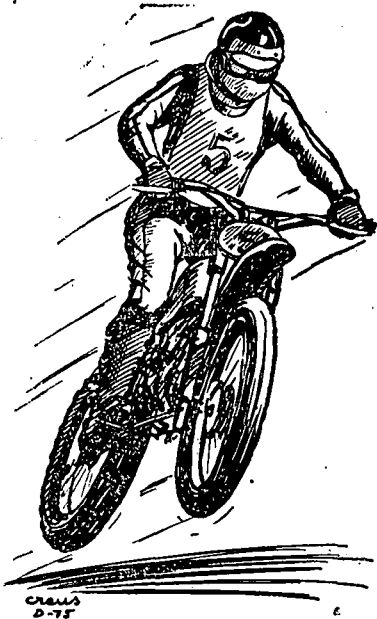
EL OCASO, S. A.

Y recuerde...

CALIDAD Y PRECIOS SIN
POSIBLE COMPETENCIA

Circunvalación, 4
Arrab. Puigvert, 62

Teléfono 39 08 62
AGRAMUNT (Lérida)

MOTORISME

Som dos amics aficionats al trial i voldríem deixar clar algunes coses referents a les motos i al poble.

En primer lloc, ens agradaria deixar clar el que és Motocross, Trial, Tot Terreny, i «Fer el Gamberro».

El Motocross és un esport molt maco, en el que uns corredors amb màquines especials per a aquesta modalitat, disputen una carrera en un circuit tancat, en el que hi han desnivells forts i corbes molt tancades.

El Tot Terreny és un altre esport en el que amb màquines adequades es disputa una carrera per camins i per llocs dolents o difícils, amb la diferència del motocross, que aquest és en un circuit tancat i aquell en camins públics tenin a vegades 100 o més quilòmetres.

El Trial és per a nosaltres el millor, no és res de córrer, tan sols, amb màquines molt potents, passar per llocs que se'n diuen «Zones», que ofereixen més o menys dificultat, —pedres, etc.— en definitiva habilitat sobre la moto.

I ara ve el bo. Fer el Gamberro és, segons la nostra opinió i de molts altres, passar pels carrers a tota velocitat i fent força soroll. Bé, això, per desgrà-

cia, passa tot sovint, però, per què únicament passar amb la moto, el motorista (és a dir, nosaltres) ha de ser insultat? Ens hem trobat no una, sino varies vegades que pel simple fet de baixar per un carrer, tranquil·lament i sense córrer, ens surti una persona, no necessària d'anomenar que ens va insultar.

I una altra cosa, ¿per què tants crits als motoristes pel soroll de les màquines?, si a la millor (i no a la millor, sinó que és veritat) un televisor, o dos televisors, o cent televisors, fan molt més soroll que una moto? Però als propietaris dels televisors no se'ls hi diu res. Als pobres motoristes molts crits i amenaces, però hi ha camions, tractors i alguns cotxes que fan més soroll que deu motos, a aquests tampoc se'ls hi diu res, i als gossos que es passen tota la nit bordant a la lluna o ves a sapiguer a què? tampoc se'ls hi diu res, però passa una moto, i ja tenim el crit al cel: insults, blasfèmies de cara a les motos i als qui les porten, perquè aquí és tot, si és un noi jove el qui la porta, a ell van dirigits els impropis, ara bé, si és una persona gran, ja pot fer força soroll la seva moto que d'insults no en rebrà pas cap.

Estem d'acord que al qui fa el que no ha de fer, se'l castigui tant si va en moto com si no hi va. Però, al que simplement, no sabent que fer ha agafat la seva moto i ha donat una volta pel poble, també se l'ha de cridar, insultar i mirar-se'l com si fos una espècie de bestiola mai vista? s'ha de fer això? La resposta la deixem a gust de cada u.

També ens agradaria deixar clar això: si per qualsevol motiu una moto fa una arrencada brusca o una parada molt forta, ¿per què ha de venir una persona i dir-li que FA EL GAMBERRO? Si per cas ho fa un cotxe se li dirà que fa el gamberro?

També caldria deixar clara una distinció entre les màquines:

Una moto de fer **motocross** és normalment una màquina ràpida, molt potent, que fa **molt soroll** perquè porta escape lliure, no porta llums, no porta matrícula i les rodes són de calls molt grossos, etc.

Una moto de fer **tot terreny** es quasi bé el mateix que l'anterior, però que pot circular per carretera i fa un soroll **acceptable**, és a dir, que el soroll de motor no molesta.

Una moto de **trial** és una màquina que pot circular per carretera com la de tot

terreny, però no corre tant, és especialitzada per pujar fortes pendents. Com a característica important és que és una moto totalment silenciosa, el seu soroll és **baixíssim**.

Tot això del soroll és així, sempre i quan no s'alteri res de la màquina.

Gràcies per haver llegit fins aquí. Esperem que amb aquest escrit ple de bona voluntat, però al mateix temps enèrgic, haguem aclarit quelcom. Res més.

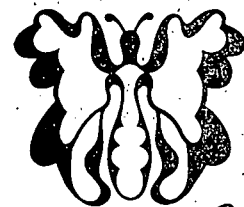
R. BATALLA
R. MONTERROSO
dos aficionats al trial.

Salón Riart

BELLEZA Y ESTETICA
PARA LA MUJER

- MAQUILLAJES
- Depilación a la Cera
- MANICURA

Guimerá, 14 Agramunt

ACAPULCO

BAR-RESTAURANT
DISCOTECA

AVDA. DE LERIDA Nº 11 Monzón (HUESCA)
TEL 40 01 85

Dirección: RAMON INGLÉS (Crich)

L. COMENCE

PINTOR - DECORADOR

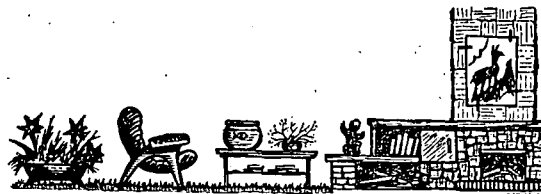
EMPAPELADOS - MOQUETAS - CORTINAJES

Avda. J. Mestres, 7 - 2.º

AGRAMUNT

CHOCOLATES JOLONCH

Teléfono 39 02 08

El Municipio

El Ayuntamiento Pleno y la Comisión Municipal Permanente, en sesiones celebradas durante el pasado mes de Diciembre, adoptaron los siguientes acuerdos:

CANON CANAL DE URGEL.

Dar el enterado a un escrito de la Comunidad de Regantes en el que se comunica haber sufrido modificación en más el tipo impositivo de la derrama por captación de agua para abastecimiento, el cual para el año 1.976 queda fijado en las siguientes cantidades: Agramunt; 43.080 ptas; Almenara, 444; Doncell, 930 ptas; Mafet, 2.014 ptas; y Montclar, 2.654 ptas, y cuyas cantidades habrán de satisfacerse en dos plazos iguales

EXPEDIENTE VIVIENDAS ORGANIZACION SINDICAL.

Dáse cuenta de un escrito del Secretario Técnico de la Obra Sindical del Hogar y Arquitectura en el que se comunica que la construcción del grupo de 32 viviendas está en trámite de subasta que deberá hacerse en bloque con los demás pueblos, habiendo sido concedidos por el Banco de Crédito los préstamos correspondientes.

NOMBRAMIENTO TENIENTES DE ALCALDE.

Se da lectura de un Decreto del Sr. Alcalde, en virtud del cual se nombra a D. Jaime Bonet Boix, y D. Jaime Jovell Marsá, primero y segundo Tenientes de Alcalde, respectivamente.

LICENCIAS DE OBRAS.

A D. José Albareda, cambiar marco madera balcón en Plaza Hospital.

A D. Martín Riera Coromina, obras interiores y cambio de una viga en el tejado de la casa en calle Guimerá.

Caja de Pensiones para la Vejez y de Ahorros, para pintar parte de la fachada en calle Sió, 26.

A D. Jaime Bertrán Puigpinós, para realizar reparaciones en un cubierto detrás de la casa de su propiedad en calle Estudios Viejos.

A D. Amadeo Sangrá Torres, revoque fachada, cubierto y patio de luces y repaso tejado, en Avda. M. Jolonch.

A D. José Martí Bonastre, habilitar los bajos de su vivienda en Verge del Socós para clases teóricas de Escuelas de Chóferes.

A D. Marcelino Freixes Besora, obras interiores en el patio contiguo a la casa sita en Avda. M. Jolonch.

A D. Vidal Vidal Miralles, obras interiores en almacén de calle Guimerá, 22 y colocación de un letrero luminoso.

A D. Juan Llurba Vicens, se le eleva a definitiva la licencia provisional para la construcción de planta baja y piso vivienda en la partida Comain.

A D. Felipe Marquilles Solé, para cambio de dos vigas en el interior de la casa en calle San Juan

A D. José López Ortiz, construcción de una vivienda en paraje Comain.

A D. Juan Escolá Plá, obras interiores montaje escape en Angel Guimerá.

A D. Ramón Penella Castellá, desatascar alcantarilla de la casa en calle Castillo.

A D. Ramón Vilalta Huguet, revocar paredes corral en Extramuros Castillo.

A D. José Alós Guillaumet, obras interiores en tienda sita en Calle Sió, 10.

A D. Ramón Boncompte Pijuan y esposa, elevar a definitiva la licencia provisional para construcción de una casa en camino de Puellas.

A D. Tomás Figuera Bonet, conectar a la red general de alcantarillado el desagüe del Matadero industrial en Arrabal de Puigvert.

APERTURA ESTABLECIMIENTOS.

A D. Benjamín Camats Puig, una Agencia de Seguros en calle Sió, con colocación de un letrero luminoso.

A D. Vidal Vidal Miralles, un almacén para venta de piensos y material de ganadería, en calle Guimerá, 22.

CUENTAS Y FACTURAS.

Se aprobaron varias por un importe total de 446.902 pts.

¡ATENCIÓN SEÑORA!

*Guarde limpia su ropa,
es mejor y está preparada
para cuando la necesite.*

Es un consejo de

Tintorería

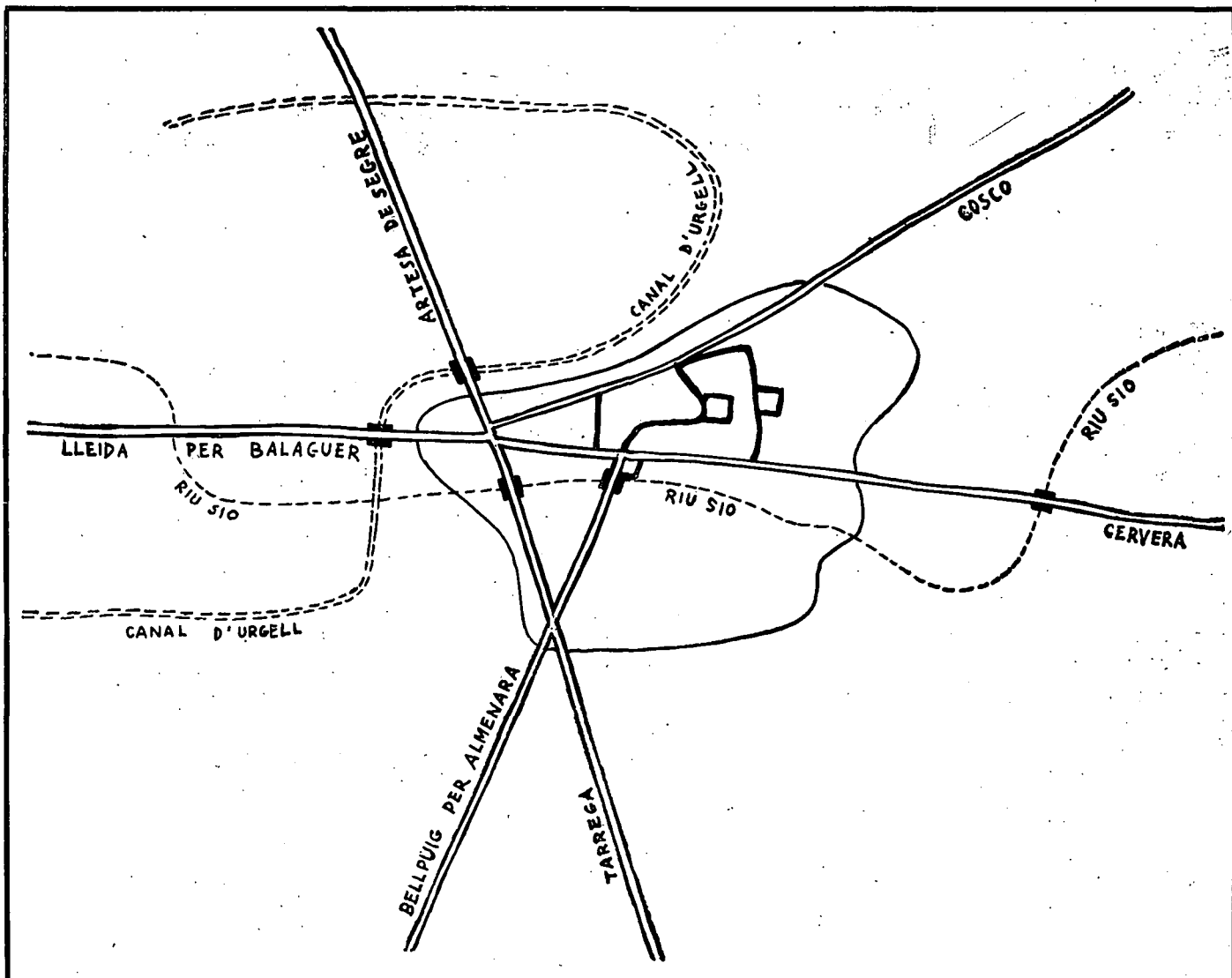
sañas

Sió, 29 AGRAMUNT

SUPLEMENT
N.º 5

INFORME - CARRETERES

Ara que, com mai, el ésser o no ésser d'un nucli urbà es mesura i potencia segons la seva xarxa de carreteres i en aquests moments que tant es parla de l'autovia Costa Brava - Lleida (pensada en un futur més llunyà per unir el mar Mediterrani amb el Cantàbric, facilitant uns accessos ràpids al Pi-

rineu en tota la seva llargada), Sió creu que és un deure a la comunitat —al mateix temps que n'assabenta als seus lectors— de donar un informe equànim i fidel de les realitats i possibilitats futures en quant a vies de comunicació de la nostra Vila.

REALITATS ACTUALS

Dins un contexte general de males carreteres que caracteritza a Lleida de la resta d'Espanya, Agramunt, exceptuant potser Guissona, és el poble més marginat dins les terres del baix Lleida pel que fa referència a carreteres, comparant-lo amb d'altres pobles de semblant densitat de població o anomenada.

Per començar, ja no tenim un accés directe amb la nostra capital, cosa que no passa amb poblacions veïnes o més llunyanes. Una senzillà ullada a un mapa ens ho demostra: Cervera Tàrraga, Bellpuig i Mollerussa, tenen accés directe a Lleida per la Nacional Radial II de 1er. ordre. Ponts, Artesa de Segre i Balaguer, amb la Comarcal 1.313 de 2on. ordre. Alfarràs, amb la Nacional 230 de 1er. ordre. Almacellas amb la Nacional 240 de 1er. ordre. Borges Blanques amb la nacional 240 de 1er ordre.

També en la comparació de la «categoria» de les carreteres en sortim malparats. La millor (sobre el mapa), és la que

pa es pot veure que és una drecera evident i un estalvi de quilòmetres en la aproximació del mar-Tarragona a les fronteres d'Andorra i França. En aquest «affaire» tèmem una «escombrada cap a casa» dels senyors de Lleida d'anys reculats per allò de «tots els camins duen a Roma», aquesta «teoria» confirmada més recentment amb l'exclusió de la carretera C-240 d'un opuscle de propaganda turística de la província (vegeu SIÓ n.º 121 de març 1974), el que ens ha portat que aquesta «lleï del més fort» ens hagi privat d'un important accés i la no-expansió d'aquest indret de la Vila.

Un altre punt conflictiu és l'anomenada «carretera d'Almenara» depenent de la Diputació. Via vital per Agramunt ja que és l'accés directe del Pla d'Urgell amb tot el seu potencial humà i econòmic. Bé, aquesta... digem-ne carretera, a més d'un traçat decimonònic, avui encara té 7 kms. per asfaltar que tenen més semblança a una pista de moto-cross que a un camí de carro. Resultat: els veïns d'Almenara (a 6 kms.) que formen part del Municipi d'Agramunt, i els pobles de la Guàrdia, Tornabous, Tarròs, Fuliola, Voldú, etc., a distàncies de 10 a 15

Agramunt: Cruïlla de Camins

ens porta a Tàrraga: Comarcal 240 de 2on. ordre. La mateixa, així que s'enfila cap a Artesa de Segre, ja perd de categoria per convertir-se en una carretera Local de 3er. ordre, ja sense numeració. El mateix succeïx amb la de Cervera: Local de tercer ordre. Perden el nom de carretera per a convertir-se en Camins Veïnals o Provincials, les que ens porten a Balaguer per la Ribera del Sió, i a Bellpuig per Almenara. En el mapeï que està senyalitzat l'«camí de Coscó», consta com a Camí però ja Rural o Municipal.

Analitzant un per un aquests accessos a Agramunt trobem que el més gran fracàs per la nostra Vila ha estat aquest «Camí de Coscó» i que, per desgràcia, encara avui se'n digui així, quan hauria d'ésser una carretera continuació de la Comarcal 240 que, seguint més o menys part del seu traçat ens portés per Oliola fins a Ponts per a enllaçar amb la Comarcal 1.313. Projecte de molts anys aprovat tècnicament mes mai realitzat. A nivell de poble no comprenen les raons per les quals aquesta carretera no s'hagi porta encara a terme. Sobre el ma-

kms. i que antigament formaven part de l'àrea d'atracció comercial d'Agramunt, avui pràcticament ens ignoren, ja que aquesta carretera, malgrat les mínimes distàncies que ens separen, ha estat l'isolador perfecte que els ha fet renunciar a desplaçar-se fins ací i, en un temps en que les distàncies no compten pas gaire, han anat a buscar més lluny el que nosaltres no hem pogut o sabut posar-los-hi planer. Fins fa pocs anys, l'estat catastròfic d'aquesta carretera arribava (per Tornabous empalme amb la Comarcal 148) fins Bellpuig, per a trobar-se amb la Nacional Radial II, però van assolir asfaltar-la fins sota Almenara. Nosaltres només hem conseguit en tot aquest temps, que ens repartissin uns quants cabassets de grava o terra en els clots més aparatosos (alguna vegada a càrrec d'un industrial de la Vila que té interessos en aquells indrets). Una gran millora d'última hora ha estat el nou pont que, amb motiu de les obres de revestiment del Canal d'Urgell, s'ha construït a l'altura d'Almenara i, encara que no acabat del tot, supleix ja magníficament l'altre que, estret i poc resistent, no permetia el pas de camions de gros tonatge.

La carretera Agramunt-Cervera, 22 kms. per a trobar la Nacional Radial II, l'accés més directe a Barcelona, actualment està en bastant bon estat a que s'ha millorat i eixamplat el seu paviment. Llàstima que no s'hagin suprimit algunes corbes perilloses, de fàcil solventar, i més pensant que, dia a dia, aquesta ment. Llàstima que no s'hagin suprimit algunes corbes perillor-carretera te més trànsit; ja que s'uneix al gradual augment de transport amb camions l'ésser la via més ràpida d'accés al Pirineu Lleidatà i la Vall d'Aran dels barcelonins que es desplacen durant tot l'any a aquelles contrades, ja sia per disfrutar d'unes vacances d'estiu o per practicar els esports d'hivern en les seves pistes d'esqui.

La, que nosaltres anomenem «carretera de la Ribera» i que depen també de la Diputació —22 kms. fins a empalmar amb la Comarcal 1313—, és la distancia més curta per anar a Lleida —50 kms.— però algú prefereix més fer marrada i anar per Tàrrrega a trobar la N-II, malgrat el trànsit, i estafiar-se aquests 22 kms. ja que són difícils i molestos; el paviment no està massa malament, però sí és excessivament estreta i el seu traçat sinuós, i el pas per 6 pobles, en tants pocs quilòmetres, la fa perillosa a l'hora de creuar-se amb un camió o de trobar-

POSSIBILITATS FUTURES

Encara que el futur és imprevisible, i sobretot quan no depèn d'un individu, car és una comunitat la que deu afrontar-lo, sí és racional traçar-se unes línies d'acció, un programa, fer un «planning» —això tant de moda avui en dia— sobre les possibles realitzacions a termini curt i les previsibles a un termini més o menys llarg.

Dins aquests contexte, en els moments actuals potser cal fer un petit compàs d'espera degut a l'esperançador projecte de l'eix transversal Costa Brava — Lleida que passarà per les rodalies d'Agramunt (asseguren una distància màxima de 2 kms.), cosa que ens porta a suposar que les carreteres Cervera-Agramunt-Balaguer quedaran, en part, afectades i el seu millorament dependrà del traçat exacte de l'autovia.

No hi ha pas dubte que en aquest cas Agramunt seria l'inici del ramal (tan sol·licitat per la Diputació de Tarragona i l'Ajuntament de Reus), que aprofitan el traçat d'aquesta oblidada carretera C-240 fins a Montblanc, seguiria fins a trobar

Entre la marginació i l'esperança

se de sobte amb un tractor o altre aparell agrícola.

Per últim ens queda la carretera que ens uneix amb Tàrrrega i amb Artesa de Segre, que en part correspon a la C-240. Una carretera fins a cert punt maleïda (com hem dit abans) quan entra a les terres de Lleida. Per comprovar-ho cal només desplaçar-se fins als límits amb Tarragona; en creuar la fita que delimita les dues províncies hom pensa que li han canviat el cotxe o que entra en un altre país; tan gran és la diferència que es nota en el paviment, ja que passem d'un vial completament ondulat, ple de bonys, a una carretera normal, funcional. Tornant als 16 kms. que ens separen de Tàrrrega i ah! 13 kms. d'Artesa de Segre, a més de «nivellar» el paviment, caldria eixamplar-lo i eliminar trossos perillosos, sobretot en la part d'Artesa de Segre. Cal tenir en compte que, malgrat el mal «classificadà» que està aquesta carretera, té un trànsit molt dens durant tot l'any, ja que al normal de la zona i al trànsit de camions, s'hi uneix l'ésser la via més directa per anar a Andorra de la gent de Tarragona, Castelló i València, incrementat a l'estiu amb la riada d'europaus i gent del país que passen les vacances a les costes de Tarragona.

la N- 340 o l'autopista del Mediterrani.

Donats aquests fets com a realitat, cal llavors pensar en un millor accés a Artesa de Segre i a la Conca de Tremp. I, per altra banda, a fi d'apropar més el mar a la muntanya, dur a terme la carretera a Ponts per la carretera Oliola des de tant temps esperada.

El que si s'ha de resoldre a termini curt és la carretera d'Almenara; cal no ajornar-la més en benefici de tots. A més quan el seu traçat és independent de la resta de realitzacions possibles i esperades.

També cal tenir en compte els 5 ponts (ja massa estrets per la circulació actual) que gairebé encerclen Agramunt i que, quasi també, són els accésos que tenim per carretera. Alguns d'ells desbordats ja pel creixement de la Vila, sobretot el que ens porta al Pla del Pou i que pels seus valors històrics, artístics ha de mereixer un tract especial a l'hora de futures realitzacions.

Així és com veiem —d'una manera informal i amb possibles errors— el present de la nostra Vila i el futur que, en quant a carreteres, voldriem per Agramunt.

DADES COMPLEMENTÀRIES I ESTADÍSTIQUES

L'últim cens Municipal de vehicles ha donat les següents xifres: Cotxes 755 — Camions 120 — Autocars 3 — Motos 140 — Ciclomotors 30 — Tractors 330 — Remolcs 140 — Bicicletes 130.

Servei regular de transport per camió de mercaderies, els dies feiners: 1 recader diari a Barcelona — 1 recader dies alterns a Barcelona — 1 recader diari a Lleida — 1 recader diari a Tàrraga.

Servei de passatgers. Línies regulars d'autobús: tots els dies de l'any:

mati: Barcelona — Agramunt — Pobla de Segur
Pobla de Segur — Agramunt — Barcelona

tarda: Barcelona — Agramunt — Pobla de Segur
Pobla de Segur — Agramunt — Barcelona

tots els dies de l'any, menys els festius.

mati: Agramunt — Lleida, per Balaguer
Balaguer — Agramunt — Cervera
Artesa de Segre — Agramunt — Tàrraga
Tàrraga — Agramunt — Artesa de Segre

tarda: Cervera — Agramunt — Balaguer
Artesa de Segre — Agramunt — Tàrraga
Tàrraga — Agramunt — Artesa de Segre
Lleida — Agramunt, per Balaguer

L'única línia que té per començament i final trajecte Agramunt, és la de Lleida.

D'una manera informal podem assegurar que, a la nostra Vila és més quantitatiu el consum de gas-oil que el de benzina, i la venda s'intensifica a la temporada d'estiu.

En quan a la densitat de trànsit, encara que important, no es poden donar xifres exactes per manca d'estadístiques.

EQUIP SIÓ